

ΝΑ ΜΗ ΖΗΣΟΥΜΕ ΑΛΛΟ ΣΑΝ ΔΟΥΛΟΙ

Κοίτα γύρω σου, πόσοι απο αυτούς που βλέπεις στο δρόμο καθημερινά είναι άνεργοι; Πόσοι επισφαλώς εργαζόμενοι, με απελευθερωμένα ωράρια ή ημιαπασχολούμενοι; Πόσοι ζουν με την ανασφάλεια πως αύριο ίσως να μην έχουν τη δυνατότητα να ζήσουν τους εαυτούς τους ή τις οικογένειές τους; Κοίτα εσένα....

Μια τηλεόραση σε τρομακρατεί συνεχώς προβάλλοντάς σου μια διαρκή κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και καλώντας σε να βάλεις “πλάτη” για να σωθεί η οικονομία τους, στην οποία θα αποτελείς ένα ακόμη γρανάζι, ενώ όσοι σε εκμεταλλεύονται πολλαπλασιάζουν τα κέρδη τους. Αντίστοιχη τρομοκρατία βιώνεις στους χώρους δουλειάς με την απειλή της απόλυσης καθώς και στο δρόμο όπου η καταστολή προσπαθεί να κόψει όποιο κεφάλι σηκώνεται.

Σε αυτή την πραγματικότητα δεν έχεις άλλη διέξοδο παρα να απεργήσεις. Ωστόσο στον αγώνα αυτό πρέπει να διαλέξεις τους συμμάχους σου. Θα κατέβεις με τους επαγγελματίες συνδικαλιστές, όπως της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ; Με αυτούς που τα έχουν βρει με τ’ αφεντικά και αναζητούν ψήφους για τη μετέπειτα πολιτική τους καριέρα; Αυτοί υπάρχουν βέβαια γιατί τόσα χρόνια εμείς τους αναθέταμε να λύνουν τα προβλήματά μας-είναι παιδιά της παθητικότητάς μας αλλά και επιτήδειοι καλλιεργητές της.

Υπάρχουν εκεί καλώντας επετειακές απεργίες και ακίνδυνες απεργίες-πυροτεχνήματα που απο τη μία δεν θίγουν τα συμφέροντα των απο πάνω, απο την άλλη λειτουργούν σα βαλβίδες εκτόνωσης της οργής του κόσμου. Κατά αυτόν τον τρόπο υποβαθμίζεται το μέσο της απεργίας και γίνεται αδρανές και αναποτελεσματικό. Ένα μέσο το οποίο ιστορικά έχει αποδείξει πως έχει έναν εντελώς διαφορετικό χαρακτήρα. Στις σκληρές και διαρκείς απεργίες χρωστάμε όσα είχαμε ως δεδομένα-τα οποία μας παίρνουν τώρα πίσω.

Με όραμα αντίστοιχες μαχητικές απεργίες πιστεύουμε πως πρέπει να διαφυλάξουμε με κάθε τρόπο αυτό το μέσο πάλης, που συνιστά μοχλό της κοινωνικής απελευθέρωσης και της εφόδου των από κάτω προς την κατάκτηση όλων αυτών που τους ανήκουν. Αυτό θα το πετύχουμε αφενός με την μαζική και ουσιαστική συμμετοχή μας στις απεργίες, που αποτελούν σημείο συνάντησης και συλλογικοποίησης των καταπιεσμένων, αφετέρου με την οργάνωση σωματείων βάσης, τα οποία θα λειτουργούν αντιϊεραρχικά, με ισότιμα μέλη και θα προτρέπουν στην ενεργή συμμετοχή στη δράση.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ

ΣΤΙΣ 27 ΝΟΕΜΒΡΗ ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ ΟΛΟΙ

ΡΩΓΜΗ ΣΤΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟ

Αυτοοργανωμένη Συλλογικότητα στο Μενίδι
rogmi-menidi.weebly.com